

РОБЪРТ ШЕКЛИ

... И НЕЩО ЗА ПОДАРЪК

Превод от английски: Иван Мадански, 1993

chitanka.info

Сякаш чу някакъв глас. А може само да му се е сторило? Стараейки се да си спомни как стана всичко, Джо Колинс установи само, че очевидно е лежал в кревата твърде уморен, за да свали от одеялото краката си. Гледаше втренчено напукания таван и как през пукнатините се процежда вода.

Явно тогава е станало. Стори му се, че забелязва нещо метално до леглото. Надигна се и седна. На пода мирно стоеше някаква машина — там, където снощи нямаше нищо подобно.

Когато Колинс зяпна изумен, някъде отдалече един непознат глас произнесе: „Така! Край!“

А може и да му се е причуло. Обаче машината без съмнение стоеше на пода.

Колинс се отпусна на колене до нея и се зае да я изучава. Приличаше на куб с размери около метър и леко жужеше. Сивата ѝ повърхност беше абсолютно еднаква от всички страни. Само в един от ъглите се червенееше голям бутон, а в центъра на едната стена имаше бронзова табела, на която беше гравирано:

УТИЛИЗАТОР КЛАС „А“ СЕРИЯ АА-1256432

И отдолу с по-малки букви:

МАШИНАТА МОЖЕ ДА СЕ ИЗПОЛЗВА САМО ОТ КЛАС „А“

И край. Това беше всичко.

Никакви циферблати, ръчки, превключватели. А според Колинс тези приспособления бяха задължителни за всяка машина. Просто бронзова табелка, червен бутон и жужене.

— Ти пък откъде се взе? — попита Колинс.

Утилизаторът клас „А“ продължи да си жужи. Честно казано, Колинс не очакваше отговор. Просто клечеше и замислено го разглеждаше. Въпросът беше какво да прави с него?

Той внимателно посегна към бутона, като прекрасно си даваше сметка, че няма опит с такава машина, която пада от небето. Какво ще стане след като го натисне? Подът ли ще пропадне? Или от тавана ще заваят малки зелени човечета?

В края на краищата, какво рискува? Лекичко натисна бутона.

Нищо не се случи.

— Хайде де, направи нещо — каза Колинс, леко потиснат. Утилизаторът продължаваше тихичко да жужи.

Добре. Може по всяко време да я заложи. Честният Чарли ще му даде поне един долар само за метала. Опита се да повдигне Утилизатора. Безуспешно. Опита отново, подложи рамо и успя да отлепи единия край от пода. Пусна машината и седна на леглото да си поеме дъх.

— Трябваше да имам на разположение двама по-яки — обърна се Джо към Утилизатора. Жуженето веднага се усили, машината дори започна да вибрира.

Колинс почака, но нищо не се случи. Ръката му сякаш сама се протегна и натисна червения бутон.

Двама здравеняци, с груби работни комбинезони, веднага се появиха пред него. Огледаха Утилизатора с преценяващ поглед.

— Слава богу, не е от най-големите модели. Ония, огромните, не можеш ги помръдна — каза единият.

Другият отговори:

— Все пак е по-леко от работата в каменоломната.

Те погледнаха към Колинс, който съсредоточено ги зяпаше. Накрая първият каза:

— О'кей, приятел, не можем да стоим тук цял ден. Къде ще го влачим тоя Утилизатор?

— Кои сте вие? — престаши се да попита Джо.

— Товарачи. Да не ти приличаме на сестрите Ванзаги?

— И откъде се пръкнахте?

— Работим във фирмата „Грижовният Майнъл“ — отговори вторият. — Дойдохме, защото ти поиска товарачи. Е, къде ще го мъкнем?

— Вървете си — каза Колинс. — После ще ви повикам.

Двамата вдигнаха рамене и изчезнаха. Колинс още две минути тъпо гледа мястото, където стояха допреди малко. После премести погледа си върху Утилизатора клас „А“, който отново жужеше тихо.

Утилизатор ли? Можеше да измисли за машината доста по-подходящо название, например — Изпълнител на Желания.

Колинс като че ли не беше особено изненадан. Когато се случи нещо свръхестествено, само тъпите, умствено ограничени хора не са способни да го възприемат. Колинс с гордост осъзна, че не е от тях. Беше блестящо подготвен за среща с чудеса.

Цял живот се бе надявал, беше молил съдбата да му се случи нещо необикновено. В ученическите си години мечтаеше как ще се събуди някоя сутрин и ще открие, че е отпаднало досадното задължение да учи уроци и цялата информация е влязла в главата му от само себе си. В армията мечтаеше, че ще дойде някоя фея или добър дух и ще го смени от наряд, или ще направи така, че вместо да марширува ще е дежурен в ротата си.

След като се уволни, Колинс дълго отбягваше работата, защото не се чувстваше психологически подготвен за нея. Той плуваше по течението и си мечтаеше как някой приказно богат принц ще го направи свой единствен наследник. Честно казано, не се надяваше някоя от мечтите да се сбъдне. Но когато това се случи, той беше подготвен.

— Искам хиляда долара в дребни банкноти с нерегистрирани номера — боязливо произнесе Колинс. Когато жуженето се усили, той натисна бутона. Пред него израсна една купчинка пет- и десетдоларови банкноти. Не бяха нови, току-що отпечатани, но това безспорно бяха пари.

Колинс подхвърли нагоре една шепа банкноти и с умиление гледаше как красиво се сипят на пода. После се изтегна на леглото и се зае да крои планове.

Преди всичко, трябваше да разкара машината от града — някъде на север, в някое тихо местенце, далеч от любопитни съседи, които си пъхат носа където не им е работата. При новите обстоятелства отпътуването му можеше да се окаже проблем. Но после, след като всичко се нареди, щеше се премести в централните щати или...

В стаята се чу някакъв подозрителен шум.

Колинс скочи на крака. В стената се образува дупка. Някой с шум се промъкваше през нея.

— Нищо не съм искал от тебе! — извика Джо на машината.

Дупката се разширяваше. Показа се грозен, червендалест мъж, който сърдито се мъчеше да се провре в стаята. Наполовина вече беше вътре.

Колинс бързо съобрази, че обикновено всички машини са нечия собственост. Явно и Изпълнителят на Желания принадлежеше някому и той никак не се е зарадвал, че машинката му е изчезнала. Сега

сигурно ще е решен на всичко, за да си я върне. Може би няма да се спре и пред...

— Защити ме! — извика Колинс и натисна червения бутон.

Появи се дребен, плешив мъж в ярко сако. Прозяваше се, сякаш току-що се бе събудил.

— Времева служба за охрана „Санис Лийк“ — каза той и разтърка очи. — Аз съм Лийк. С какво мога да ви бъда полезен?

— Разкарайте този натрапник от тук! — заповяда Колинс.

Лийк извади от джоба си парче блестящ метал. Червендалестият се развика:

— Чакай! Не разбираш! Тоя тука...

В това време служителят от охраната насочи към него металното парче. Грозният изохка и изчезна. Почти едновременно с това се възстанови и стената.

— Убихте ли го? — попита Джо.

— Не, разбира се — отвърна Лийк, докато пъхаше инструмента си обратно в джоба на сакото. — Просто го завъртях около оста. Няма да се вре повече тука. Поне не по този начин.

— Искате да кажете, че ще търси други пътища?

— Не е изключено. Може да опита микротрансформация или дори одушевяване. — Лийк внимателно се вгледа в Колинс. — Този Утилизатор ваш ли е?

— Разбира се! — Джо започна да се поти.

— Имате клас „А“?

— Вие как мислите? Нали имам машината.

— Не се обиждайте — сънливо каза Лийк. — Питам ви за ваше добро. Къде ли не ходите вие от Клас „А“! Защо сте се върнали тук? Да не би да пишете някакъв исторически роман?

В отговор Колинс само се усмихна загадъчно.

— Е, трябва да бързам — каза Лийк и се прозина като хипопотам. — Не ме оставят на мира нито през деня, нито през нощта. В каменоломната май си беше по-добре.

Изчезна преди да е завършил новата си прозявка.

Дъждът не спираше да вали, от тавана продължаваше да капе. През вентилационната шахта се чуваше нечие мирно похъркване. Колинс отново остана сам със своята машина.

И с хиляда долара в дребни банкноти, разпилени по пода. Нежно потупа Утилизатора. Ония от клас „А“ добре се бяха уредили. Прииска ти се нещо — никакъв проблем. Изговаряш го и натискаш бутона. Истинският стопанин не без основание тъгуваше за машинката си.

Лийк каза, че червендалестият сигурно ще опита да си я вземе и с други способности. Какви ли могат да бъдат те?

Впрочем не е ли все едно? Колинс започна да събира парите от пода и тихичко да си подсвирква. Докато машината е тук, без бой няма да я даде.

В следващите няколко дни животът на Джо Колинс рязко се измени. С помощта на товарачите от фирма „Грижовният Майнъл“ той пренесе Утилизатора на север. Там купи малък хълм в пустинната част на Адирондакския горски масив. Получи нотариалния акт и се усамоти във владението си, на няколко километра от шосето. Двамата товарачи тежко въздишаха, бършеха потта от зачервените си лица и едва мъкнеха Утилизатора през храсталаците.

— Оставете го тук и се омитайте! — каза Колинс. За тези няколко дни беше станал много самоуверен.

Онези въздъхнаха и изчезнаха. Колинс се огледа. Наоколо се простираха безкрайни, пусти борови и брезови гори. Въздухът беше влажен и ароматен. По върховете на дърветата весело пееха птички. От време на време по клоните прескачаха белки и катерички.

Природа! Колинс винаги бе обичал природата. Ето тук е идеалното място да си построи внушителен дом с плувен басейн, кортове и малко летище.

— Искам дом! — твърдо заяви Джо и натисна бутона.

Появи се човек в акуратен, делови сив костюм и пенсне.

— Разбира се, сър — каза той и заглежда местността. — Все пак трябва малко по-подробно да развиете мисълта си. Искате ли нещо в класически стил — бунгало, ранчо, лятна резиденция, крайградска вила, замък, дворец? Или нещо по-примитивно като вигвам или иглу? Може би нещо ултрасъвременно — къща с полуфасада, здание в духа на Обтекаемите Форми, дворец в стил Миниатюрна Пещера?

— Какво казахте? — прекъсна го Колинс. — Не знам. Какво бихте ме посъветвали?

— Неволяма вила — без да се замисля отговори агентът. — Клас „А“ обикновено започват с това.

— Така ли?

— Да. После се местят на по-топло местенце и си строят дворци.

Колинс искаше да поразпита още малко, но премисли и се отказа. Всичко вървеше гладко. Тези хора го считаха за клас „А“ и истински стопанин на Утилизатора. Просто нямаше смисъл да ги разочарова.

— Погрижете се всичко да бъде наред — поръча той на агента.

— Разбира се, сър. Това е мое задължение.

През останалата част от деня Колинс се излежаваше с изстудено питие в ръка, докато работниците от строителната фирма „Максимо Улф“ материализираха необходимите строителни материали и издигаха къщата.

Получи се дълга, ниска сграда с двадесетина стаи. Според новите критерии на Колинс, това беше повече от скромно. В строежа бяха използвани най-добрите материали, проектът беше изготвен от знаменития Мик от Дегма, а интериорът бе дело на Тоуидж. Непосредствено до къщата построиха Муловски плувен басейн и английски парк, оформен от Виериен.

Привечер всичко беше завършено. Малката строителна бригада прибра инструментите си и се изпари.

Колинс заповяда на готвача да приготви лека вечеря. После седна в огромния, прохладен хол, запали цигара и започна да премисля изминалите дни. Срещу него на пода мелодично жужеше Утилизаторът.

Джо решително отхвърли всички свръхестествени обяснения. Разните духове и демони изобщо не пасваха. Домът му бе построен от най-обикновени човешки същества, които се смееха, викаха бога и псуваха като всички хора. Утилизаторът представляваше едно хитроумно изобретение, чийто принцип на действие оставаше неизвестен за него, но той нямаше никакво желание да го разбере.

Можеше ли тази машина да попадне в стаята му от друга планета? Май че не става. Едва ли биха научили английски заради него.

Явно Утилизаторът беше дошъл от Бъдещето. Обаче как?

Колинс се отблъсна от облегалката на креслото и запали нова цигара. Какво ли не става. Нима не можеше Утилизаторът поради някаква причина просто да е попаднал в Миналото? Сигурно. Нали създава какво ли не от нищото, а това е къде-къде по-трудно.

Бъдещето сигурно е прекрасно, мислеше си Колинс. Машина, която изпълнява желания! Какво постижение на цивилизацията! От вас се иска само да си пожелаете нещо. Колко просто! Ето, моля! Сигурно след време ще махнат и червения бутон. Тогава всичко ще става без загуба на излишна енергия.

Разбира се, трябва да бъде много внимателен. Все още съществуват законният собственик на машината и другите представители на клас „А“. Сигурно ще се опитат да му отнемат Утилизатора. Тези машинки може да са семейни реликви...

С периферното си зрение улови някакво движение. Утилизаторът трепереше като сух лист.

Колинс се намръщи и се приближи към машината. Лека пара бе обвила Утилизатора, сякаш беше прегрял.

Нима го е натоварил прекалено много? Може би ако му плисне една кофа студена вода...

Чак сега забеляза, че Утилизаторът видимо се смалява. И трите му измерения не превишаваха петдесет сантиметра. И продължаваше да се топи пред очите му.

Стопанинът? Или онези от клас „А“? Вероятно това е микротрансформацията, за която говореше Лийк. Колинс успя да съобрази, че ако веднага не вземе мерки, Изпълнителят на Желания ще стане съвсем невидим.

— Охранителна служба „Лийк“! — извика Колинс. Натисна бутона и бързо дръпна ръката си. Машината бе порядъчно нажежена.

Лийк се появи в ъгъла, облечен с тениска и голф-панталони.

— Нима всеки път, когато...

— Направи нещо! — извика Колинс и посочи Утилизатора, който беше станал тридесетсантиметров и нагорещен до червено.

— Нищо не мога да направя — отговори Лийк. — Имам лиценз само за издигане на времеви стени. Трябва да се обърнете към „Микроконтрол“ — той помахаше със стика за голф и изчезна.

— „Микроконтрол“! — завайка се Джо и посегна към бутона, но веднага си дръпна ръката. Размерите на Утилизатора не бяха по-големи

от десет сантиметра. Бутонът изглеждаше като главичка на карфица и едва се виждаше.

Колинс хвана килима и с него натисна там, където предполагаше, че се намира бутоната.

Появи се момиче с рогови очила и тефтер. Моливът в дясната й ръка се целеше в тефтера.

— Кого желаете да извикате? — невъзмутимо попита тя.

— По-бързо, помогнете! — отчаяно замоли Колинс и с ужас гледаше как безценният му Утилизатор става все по-малък.

— Мистър Въргън обядва — каза момичето и захапа молива. Явно мислеше. — Обяви се извън предела на досегаемост. Не мога да го извикам.

— Кого можете да повикате?

Тя се вгледа в тефтера.

— Мистър Уис е в Средновековието, мистър Илгис слага заграждения в Палеозойска Европа. Ако много бързате, по-добре да се обърнете към „Транзит-Контрол“. Не са голяма фирма, но...

— „Транзит-Контрол“! О'кей, изчезвай! — Колинс съсредоточи вниманието си върху Утилизатора и го удари с димящия килим. Не се получи. Беше станал един кубически сантиметър. Колинс разбра, че с килима няма да успее да натисне почти невидимия бутон.

За част от секундата му мина мисълта да зареже Утилизатора. Може би е вече време. Ще продаде къщата, мебелите, ще получи доста тлъста сумичка...

Не! Не е успял да си пожелае нещо истинско! И няма да се откаже от тази възможност без борба.

Като се стараеше да не си затвори очите, той докосна с вдървения си показалец нагрятия до бяло Утилизатор.

Явно бе улучил бутоната, защото се появи кльощав старец с протъркани дрехи. В ръката си държеше нещо като ярко изрисувано великденско яйце, което хвърли на пода. То се строши и от него се издигна оранжев дим. Микроскопичният Утилизатор моментално всмука дима, след което тежките плътни облаци се издигнаха нагоре и едва не задушиха Колинс. Утилизаторът започна да придобива нормалните си размери. Дори не изглеждаше повреден. Старецът отривисто кимна.

— Работим с методи от времето на дядо ми, но винаги качествено — после кимна пак и изчезна.

На Колинс отново му се стори, че чува някакъв далечен, сърдит глас.

Потресен, обезсилен, той седна на пода пред машината. Изгореният пръст болеше и пулсираше.

— Излекувай ме — изломоти той и натисна бутона с другата ръка.

Утилизаторът зажува по-силно, след което съвсем млъкна. Болката в пръста утихна. Колинс погледна към него и видя, че от изгарянето не е останала и най-малка следа.

Стана и си наля стабилна порция коняк. Веднага се пъкна в леглото. Сънува, че го гони гигантска буква А. На сутринта, разбира се, не помнеше съня.

Измина една седмица. Колинс се убеди, че е постъпил много глупаво, като си е построил къща в гората. Наложил се да се обзаведе с цял взвод войници, за да разкарва зяпачите. От друга страна, ловците сякаш нарочно устройваха лагерите си в неговия английски парк.

Освен това Данъчният департамент започна да се интересува от доходите му.

И най-важното — Колинс установи, че не обича природата чак толкова. Птички, белки... да, много мило, но с тях не може да се разговаря. А дърветата, макар и красиви, не стават за другари по чашка.

Той стигна до заключението, че по душа е градски човек. Затова отново прибегна до помощта на товарачите от „Грижовният Майнъл“, строителната фирма „Максимо Улф“ и Бюрото за Мигновени пътешествия „Ягтън“. Поиска крупни парични суми и се пресели се в малка република в Централна Америка. Понеже там климатът беше потопъл, а данък прохлада все още не събираха, Джо реши да си построи дворец — голям, разкошен, скъп. Нареди да има всичко — климатични инсталации, конюшни, писоари, пристройки, слуги, стражи, музиканти, артисти, балетна труппа — с една дума всичко, с което трябва да разполага един дворец. Необходими му бяха две седмици, за да опознае новото си владение.

Известно време всичко вървеше идеално.

Една прекрасна сутрин Колинс тръгна към Утилизатора с мисълта да си поръча модерна спортна кола или стадо породист добитък. Наведе се над машината, протегна ръка към бутона...

Утилизаторът отскочи встрани!

В първия момент Колинс си помисли, че халюцинира. Даже се зарече да не пие вече шампанско преди закуска. Направи две крачки и отново посегна към бутона. Утилизаторът ловко се измъкна изпод ръката му и напусна стаята.

Колинс се втурна след него, проклинайки от цялата си душа собственика и клас „А“. Явно в това се изразяваше одушевяването, за което спомена Лийк. По някакъв начин стопанинът беше накарал машината да се движи. Нямаше смисъл да си блъска главата. Трябваше по-бързо да догони Утилизатора, да натисне бутона и да извика момчетата от Контрола по одушевяването.

Утилизаторът се носеше през залата. Младшият иконом тъкмо отваряше масивната врата. При вида на бягащата машина ченето му увисна.

— Спрете го! — изкрещя Колинс.

Младшият иконом неуверено пристъпи напред, опитвайки се да прегради пътя на Утилизатора. Машината грациозно се изви, заобиколи го и като стрела се понесе към изхода.

Колинс успя да натисне едно копче и вратата се затвори с трясък.

Утилизаторът обаче бе набрал скорост и мина през нея. Отвън се сблъска с градинската ограда, но бързо възстанови равновесието си и се устреми към полето.

Колинс тичаше след него. Само ако можеше да се приближи...

Утилизаторът внезапно подскочи. Повися няколко секунди във въздуха и падна на земята. Колинс незабавно се насочи към бутона, но машината се обърна, побягна и пак подскочи. Беше на десетина метра над главата на Колинс. После излетя още по-високо, спря, бавно се завъртя и отново рухна.

Джо се изплаши — при третия скок Утилизаторът можеше съвсем да отлети. Затова когато се приземи, той беше готов. Направи лъжливо нападение и в същото време натисна бутона. Утилизаторът не успя да се отскубне.

— Контролът по одушевяването! — тържествуващо извика Колинс.

Раздаде се звук от слаб взрив и машината послушно замря. От одушевяването не остана следа.

Колинс изтри потното си чело и седна върху Утилизатора. Враговете идваха все по-близо. Трябваше веднага да си поръча нещо по-грандиозно, докато не е станало късно.

Набързо си пожела пет милиона долара, три функциониращи нефтени сонди, киностудио, идеално здраве, още двадесет и пет танцьорки, безсмъртие, спортна кола и стадо породист добитък.

Стори му се, че някой изхихика. Огледа се, но наоколо нямаше никой.

Отново се обърна към Утилизатора, но той беше изчезнал.

Колинс се ококори. В следващия миг изчезна и той.

Когато се опомни, видя, че срещу него седи същият този грозен, червендалест мъж. Не изглеждаше сърдит. Видът му беше по-скоро смирен и даже меланхоличен.

Цяла минута Колинс мълча. Жалко, но всичко свърши. Стопанинът и клас „А“ в края на краищата го хванаха. Но все пак беше великолепно!

— Е? — обади се Колинс. — Получихте своята машина. Какво още искате от мен?

— Моята машина? — повтори мъжът и го изгледа с недоверие. — Тази машина не е моя, сър. И никога не е била.

Колинс остана като гръмнат. Втренчено гледаше мъжа пред себе си.

— Не ме правете на глупак, господине. Вие, от клас „А“, искате да запазите монопола си, нали?

Червендалестият остави настрана листа, който разглеждаше.

— Мистър Колинс! — твърдо заяви той. — Казвам се Флайн и съм агент от съюза за охрана на гражданите. Това е благотворителна организация, която не се занимава с никаква търговска дейност. Единствената цел на този съюз е да защитава персони като вас от заблужденията, с които могат да се сблъскат по време на жизнения им път.

— Искате да кажете, че не принадлежите към клас „А“?

— Вие сте изпаднал в дълбока заблуда, сър — спокойно и с достойнство произнесе Флайн. — Клас „А“ не е обществено-социална прослойка, както вие явно си мислите. Това е форма на кредит.

— На какво? — Колинс не повярва на ушите си.

— Форма на кредит. — Флайн погледна часовника си. — Имаме малко време и затова ще се постарая да бъда кратък. Живеем в епохата на децентрализацията, мистър Колинс. Нашата промишленост, търговия и администрация са доста разхвърляни из времето и пространството. Акционерното дружество „Утилизатор“ е много важно свързващо звено. То се занимава с транспорт на богатата на цивилизацията от едно място до друго и тем подобни услуги. Разбирате ли?

Колинс кимна.

— Естествено, кредитът се предоставя автоматично. Но рано или късно всичко трябва да се заплати.

Това вече звучеше неприятно. Плащане? Явно обществото не бе така високоцивилизовано, както му се струваше в началото. Никой нищо не спомена за плащане. А сега изведнъж поставиха въпроса.

— Защо никой не ме спря? — разсеяно попита той. — Те би трябвало да знаят, че не съм платежоспособен.

Флайн поклати глава.

— Платежоспособността е нещо доброволно. Тя не се постановява със закон. В цивилизования свят на всеки индивид е предоставена възможността да решава сам. Много съжалявам, сър — той отново погледна часовника си и подаде на Колинс листа, който разглеждаше. — Моля да погледнете този списък и да потвърдите, че всичко е вписано.

Колинс взе листа и прочете:

Един дворец с оборудване	450000000 кр.
Услуги от товарна фирма „Майнъл“, също от фирма „Максимо Улф“	111000 кр.
Сто двадесет и две танцьорки	122000000 кр.
Идеално здраве	888234031 кр.

Джо набързо пресметна, че общата сума е малко над осемнадесет милиарда кредита.

— Ама, вижте! — възкликна той. — Не можете да искате това от мен. Утилизаторът попадна в стаята ми по неизвестни причини. Просто е станала някаква грешка!

— Тъкмо си мислех да им обърна внимание за това — каза Флайн. — Какво да се прави? Могат да бъдат по-благоразумни. Поне ще опитам. По-лошо няма да стане.

Пред погледа на Колинс всичко затанцува. Лицето на Флайн започна да се размива.

— Времето изтече — каза той. — Желая ви късмет!

Колинс затвори очи.

Когато отново ги отвори, пред него се разстилаше равнина, оградена със скали. Духаше поривист леден вятър. Небето беше стоманеносиво.

Някакъв брадясал тип стоеше до него.

— Дръж — каза той и му подаде една кирка.

— Какво е това?

— Кирка — търпеливо обясни човекът. — А пък ей там е каменоломната, където аз, ти и другите ще добиваме мрамор.

— Мрамор ли?

— Да бе, мрамор. Винаги се намира някой идиот, дето иска мраморен дворец — с крива усмивка отговори човекът. — Можеш да ме наричаш Йънг. Ще се наложи известно време да порботим заедно.

Колинс тъпо го изгледа.

— И колко време?

— Смятай сам. Тук разценките са по пет-десет кредита на месец. Ще ти ги начисляват, докато не изплатиш дълга си.

Колинс изпусна кирката.

Не могат да постъпят така! Акционерното дружество „Утилизатор“ бе длъжно да разбере своята грешка! Тягна си е вината, че машината се е озовала в Миналото. Не може да не го знаят.

— Но това е една досадна грешка! — каза той.

— Изобщо не е грешка — възрази Йънг. — Просто не им достига работна ръка. Набират от където им падне. Хайде, да тръгваме. Първите хиляда години е трудно, но после се свиква.

Колинс тъкмо се канеше да го последва, но изведнъж се закова на място.

— Първите хиляда години? Че аз няма да живея толкова!

— Ще живееш — увери го Йънг. — Сега си безсмъртен. Забрави ли?

Вярно, беше си пожелал и безсмъртие. Поиска го в бързината, там, на полето, малко преди да му отнемат Утилизатора.

Изведнъж Колинс се сети за нещо. Странно, но в сметката, която му представи Флайн, безсмъртието не беше включено.

— А колко са ми начислили за него? — попита той.

Йънг го погледна и се разсмя.

— Не се прави на идиот, приятел. Време е сам да се сещаш за някои неща. — Той го побутна към каменоломната. — Безсмъртието ти е даром.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.